

становлять: 6 хворих у X класі, 5 – у VIII класі, та найменша кількість хворих учнів у V-VII та XI класах – по 3 учні, які мають це захворювання.

Хронічний гастродуоденіт є одним з найменш поширеним захворюванням серед школярів. Найбільша кількість учнів з таким діагнозом була в X класі і становила троє дітей, та найменша кількість – у VIII та XI класах – по одному учневі в класі.

Панкреотит – другий по найменшій кількості хворих. Найбільша кількість учнів хворих на це захворювання спостерігається у VIII класі, і становить тільки 2 учні. По одному учневі, хворому на цю хворобу, було у V, X та XI класах.

Отже, розповсюдженість захворювань травної системи по найбільшій кількості хворих – у старших класах – з VIII по XI класи. Ці захворювання проявляються в більшій мірі як наслідок неправильного харчування, викликані різноманітними шкідливими продуктами харчування, при недотриманні гігієни, що призводить до потрапляння в відділи травного каналу певних мікроорганізмів та інфекцій. Також важливим чинником є те, що діти підліткового віку часто споживають спиртні напої, які, в свою чергу, здійснюють шкідливий вплив на загальний стан травної системи.

Таким чином, найпоширенішими порушеннями в роботі травної системи у дітей є хронічні гастрити, гастродуоденіт, панкреотит. Інколи були поодинокі випадки дисбактеріозу, коліту, дуоденіту, гепатиту.

Школярі Решетилівської гімназії (з V по XI клас) мають різні хвороби травної системи, які в тій чи іншій мірі залежать від віку.

Учні з V по VII клас не хворіють на хронічний гастродуоденіт, а в VIII-XI класах ця хвороба поширена.

Найпоширенішими хворобами є хронічний гастрит і дискнезія жовчно-вивідних шляхів, менш поширені серед учнів хронічний гастродуоденіт і панкреотит. Загалом, стан травної системи в учнів гімназії має порівняно низький рівень захворювань.

Нами було визначено, що в учнів VIII-X класах найчастіше трапляються такі захворювання травної системи, як хронічний гастрит, панкреотит, гастродуоденіт.

Література

1. Белоусов А. С, Водолагин С. Д., Жаков С. П. , Деференциальная диагностика и лечение болезней органов пищеварения. – М.: Медицина, 2002. – 424 с.
2. Белоусов Ю. В. Гастроентерология детского віку. – Харків: Консум, 2000. – 527 с.
3. Хрипкова А. Г. Антропова М. В. Фарбер Д. А. Возрастная физиология и школьная гигиена. – М. : Просвещение, 1990. – 319 с.
4. <http://doctor.itop.net>

ВИДОВИЙ СКЛАД ПАВУКІВ ОКОЛИЦЬ СЕЛА ПОГРЕБИ ГЛОБИНЬСЬКОГО РАЙОНУ.

Юр'єва К.В.

Полтавський національний педагогічний університет імені В.Г. Короленка

Підклас павуки – це одна з слабо вивчених груп хижаків, яка відіграє важливу роль в регуляції чисельності комах. Тому потреба в точному визначенні видів павуків дуже велика.

Павуки належать до числа важливих ентомофагів, які винищують величезну кількість комах і обмежуючих приріст чисельності деяких шкідливих видів. Вони знищують величезні кількості членистоногих, які мають медичне значення – кровососів і переносників збудників інфекційних хвороб [2].

Павуки, як облігатні хижаки, споживають велику кількість безхребетних тварин, головним чином комах. Значна чисельність їх у більшості природних та антропогенно трансформованих біотопів зумовлює їхню важливу роль у функціонуванні екосистем [4].

Територія Глобинського району розташована у південно-західній частині Полтавської області на лівому березі Дніпра, за 50 км. від м. Кременчука і за 120 км. від м. Полтави. Територія району розташована в межах Дніпровсько-Донецької западини. Рельєф території рівнинно-хвилястий, розчленований долинами річок на вододільні плато.

Дослідження проводились переважно в літній період 2008 та 2009 років. При збиранні матеріалу користувалися методом ручного збору. Фіксувати спійманих павуків можна, поміщаючи їх в морілку, а краще зібраних живих павуків відразу ж опускати в пробірку чи баночку з 70 – 75 % спиртом [1].

Павуки – це організми, які в природних умовах надзвичайно поширені. Місця життя павуків включають в себе як прісні водойми, так і найрізноманітніші наземні станції [3]. Павуки дуже поширені і зустрічаються повсюди і у великій кількості. Окремі види павуків приурочені до певних місць життя. Одні з них зустрічаються в лісах, влаштовуючи гнізда на деревах і кущах чи живучи у лісовій підстилці; інші види оселяються на відкритих місцях серед трав'янистої рослинності. Є види, що живуть лише поблизу водойм. Нарешті є й такі павуки, які пов'язані із житлом людини і зустрічаються переважно в будинках і надвірних будівлях [1]. Отже, як ми бачимо, павуки опанували різні екотопи.

Переважна більшість видів павуків була зібрана поряд із житлом людини, в агроценозах, лісосмугах і на луках.

В результаті польових досліджень було виявлено 30 видів павуків, які належать до 21 роду і 11 родин. Видовий склад павуків околиць села Погреби Глобинського району наведений в таблиці 1.

Таблиця 1.

Систематика павуків околиць села Погреби Глобинського району

Родина	Рід	Вид	Екологічна приуроченість
Agelenidae	Tegenaria (Latr.)	Tegenaria domestica (Cl.)	Синантропний вид, заселяє житлові і господарські приміщення.
	Agelena (Walck.)	Agelena labyrinthica (Clerck.)	Луки, агроценози.
Argiopidae	Araneus (Clerck.)	Araneus ocellatus (Clerck.)	Ліси, лісосмуги.
		Araneus alsine (Walck.)	Ліси, лісосмуги.
		Araneus diadematus (Clerck.)	Сади, ліси, лісосмуги.
		Araneus redii (Scop.)	Степи.
		Araneus folium	Луки з високою

		(Schrank.)	рослинністю.
	Argiope (Audouin.)	Argiope bruennichi (Scop.)	Луки, агроценози.
Tetragnathidae	Tetragnatha (Latreille.)	Tetragnatha extensa (L.)	Луки.
		Tetragnatha pinicola (L. C. Koch.)	Луки.
		Tetragnatha solandri (Scop.)	Ліси, лісосмуги.
Linyphiidae	Diplostyla (Emerton.)	Diplostyla dorsalis (Widder.)	Ліси.
	Lepthyphantes (Menge.)	Lepthyphantes nebulosus (Sund.)	Синантропний вид, заселяє житлові і господарські приміщення.
	Stemonyphantes (Menge.)	Stemonyphantes lineatus (L.)	Ліси, лісосмуги.
Pisauridae	Pisaura (Simon.)	Pisaura mirabilis (Clerck.)	Луки, лісові галявини.
Gnaphosidae	Drassodes (Westring.)	Drassodes pubescens (Thorell.)	Агроценози, поля.
	Poecilochroa (Westring.)	Poecilochroa variana (C. L. Koch.)	Степи.
Thomisidae	Misumena (Latreille.)	Misumena vatia (Clerck.)	Агроценози.
	Misumenops	Misumenops tricuspidata (F.)	Сади, агроценози.
Pholcidae	Pholcus (Walck.)	Pholcus phalangoides (Fuess.)	Синантропний вид, заселяє житлові приміщення.
Theridiidae	Theridium (Walck.)	Theridium tepidariorum (C. L. Koch.)	Ліси, лісосмуги.
		Theridium impressum (C. L. Koch.)	Ліси, лісосмуги.
		Theridium pictum (Walck.)	Ліси, лісосмуги.
		Theridium varians (Hahn.)	Ліси, лісосмуги.
	Steatoda (Sundevall.)	Steatoda bipunctata (L.)	Синантропний вид, заселяє житлові і господарські приміщення.
	Teutana	Teutana grossa (C. L. Koch.)	Синантропний вид, заселяє житлові і господарські приміщення.
	Crustulina (Menge.)	Crustulina guttata (Wid.)	Агроценози, поля.
	Lithyphantes (Thor.)	Lithyphantes albomaculatus (De Geer.)	Степи, поля, агроценози.
Salticidae	Heliophanus (C. L. Koch.)	Heliophanus cupreus (Walck.)	Степи.
Lycosidae	Lycosa (Latreille)	Lycosa singoriensis (Laxm.)	Агроценози, поля.

З 30 виявлених видів 2 види (6,66 %) належать до родини Agelenidae, 6 видів (19,98 %) – до родини Argiopidae, 3 види (9,99 %) – до родини

ни Tetragnathidae, 3 види (9,99 %) – до родини Linyphiidae, 1 вид (3,33 %) – до родини Pisauridae, 2 види (6,66 %) – до родини Gnaphosidae, 2 види (6,66 %) – до родини Thomisidae, 1 вид (3,33 %) – до родини Pholcidae, 8 видів (26,64 %) – до родини Theridiidae, 1 вид (3,33 %) – до родини Salticidae, і 1 вид (3,33 %) – до родини Lycosidae.

На основі отриманих даних можна сміливо зауважити, що найбільшим видовим різноманіттям характеризується родина Theridiidae.

Подальші дослідження павуків околиць села Погреби слід спрямувати в напрямку детального вивчення видового складу та екологічних особливостей представників підкласу Павуки.

Література

1. Ажеганова Н. С. Краткий определитель пауков (Aranei) лесной и лесостепной зоны СССР. – Л., « Наука ». Ленингр. отд-ние, 1968. – 147с.
2. Иванов А.В. Пауки, их строение, образ жизни и значение для человека. – Л., Изд-во Ленингр. ун-та. 1965. – 304 с.
3. Тыщенко В.П. Определитель пауков Европейской части СССР. – Л., « Наука », 1971. – 281 с.
4. Хиллиард П. Пауки / Мини-энциклопедия. – М.: ООО « Издательство Астрель », 2001. – 256 с.